

!f

ist-
an-
bul

zine

12 ŞUBAT'09

#1

Bu bir NISI MASA Türkiye icraatıdır.
This is a NISI MASA Turkey something.

GÜNÜN FİLMİ /// FILM OF THE DAY

DARFUR İÇİN SÖYLE /// SING FOR DARFUR JOHAN KRAMER

Yer, Darfur'un uzağında modern dünyanın herhangi bir metropolü, Barselona. O gün şehirde verilecek yardım konseriyle birlikte ayaküstü konuşmaların baş sıralarına yerleşen Darfur meselesiyle ilgili herkesin bir çift sözü var. Barselona sokaklarında kameranın peşi sıra yaptığımız turla biz de bu gündelik sohbetlere kulak misafiri oluyoruz. Konu ne kadar Darfur olsa da, karakterler bizi o kapıdan kendi dünyalarına buyur ediyorlar. Karanlık yanlarıyla; dertleri, bencillikleri, acıları, korkularıyla karşılaşıyoruz. Karakterlerin sayısı arttıkça çerçeveye genişliyor ve ortaya yaşanan dünyaya dair bir tablo çıkıyor. Konu Darfur'a nereden baktığımızı evriliyor. Bu noktada film, yer yer sizi de bir karakter olarak içine alıp yargılamadan sınır üzerine sorular sorarak başarıyla iletliyor.

Biçimsel olarak belgesel sinemadan aşına olduğumuz tekniklerle (aktüel kamera, gözlemci hissiyatını pekiştiren açılar) gerçeklik duygusu yaratılırken; yakın çekimlerle karakterle özdeşleşip bir anda araya giren geniş açılarla onların dünyasından kopuyoruz ve bir diğerine geçiyoruz. Kamera ve müzik peşine takıldığımız karakterin ritmiyle paralel bir hız yakalıyor ve biz de o akışa ayak uyduruyoruz. Yönetmen, modern toplumun koşuşturmacasının yüzeyselliğini ve bezdiriciliğini en iyi biçimde anlattığını düşündüğümüz için filmde siyah-beyazı tercih etmiş. Belirtmeden geçmeyelim, karamsar bir filmde bahsetmiyoruz. Yönetmen umudunu yansıtmadan bitirmediği filmde o umudu seyircisine ulaştırmanın da yolunu bulmuş görünüyor.

The place is any metropol of the modern world, far away from Darfur. Barcelona. On that day, everyone has something to say about Darfur, as they chat before the charity concert. As we follow the camera through the streets of Barcelona, we overhear these conversations. The theme might be Darfur, but it's also a gate through which the characters lead us into their own worlds. We meet their dark sides; their selfishness, pains, fears. As the number of characters increases, the frame gets larger and a picture emerges that reflects the world we live in. The theme turns out to be the viewpoint from which we observe Darfur. At that point, the movie pulls you in as a character and asks questions about the border, without reaching judgements.

Formally, a sense of reality is built up through the familiar documentary techniques - a ranging camera, observer's-eye angles; close-up shots help us identify with the characters, while wide-angle shots take us out of their world and into someone else's. The camera and the music adjust to the pace and the rhythm of the characters and we as audience go with the flow. The director says that black-and-white best describes the superficiality and strenuousness of the hustle and bustle of modern society. It should be stressed that this is not a pessimist movie. The director seems to have found a way of transmitting the hope to his audience.

+ Seda Gökçe

RÖPORTAJ /// INTERVIEW

ALASTAIR SIDDONS

Kariyerinizin video klip yönetmenliği etrafında şekilleneceği düşünülürken, ilk uzun metrajlı filminizi çektiniz. Bu hep istediğiniz bir geçiş miydi, yoksa her şey kendiliğinden mi gelişti? Kariyerime belgesellerle başladım ve işin aslı, video klip yönetmenliği kazara ortaya çıktı. 10 civarında klip çektim ve sonra en çok sevdiğim iki alanla ilgili (müzik ve öykü) bir belgesel çekme fırsatı doğdu.

Video klip ile uzun metraj çekmek arasındaki en önemli fark nedir?

3 dakikalık bir video klipi performans ve görsel yeteneğe dayalı biçimde çekebilirsiniz. Ancak uzun metrajda, güçlü bir öykünüz ve empati kurulabilecek karakterleriniz yoksa filmi 90 dakika boyunca götürmek büyük bir sorun haline gelir.

Kendini Serbest Bırak breakdance ile ilgili bir film. Filmi çekmenizdeki sebep bu kültürle olan özel bir bağ mıydı?

Filmin ardındaki temel sebep, müzik ve öykü anlatımını birlikte içermesi ve ilk filmimi çekme fırsatı sunmasıydı. Ancak prodüksiyona başlar başlamaz dansçılar her konuda ilham kaynağı haline geldiler. Gerçekten de eşsizler ve dürüst olmak gerekirse beni oldukça şaşırttılar.

Filmde, yarışan on altı dansçıdan sadece altısını yakından tanıma fırsatı buluyor izleyici. Bu altı dansçıyı seçmenizin özel bir nedeni var mıydı? Yarışmadaki karakterlerden anlatacak iyi bir hikayesi olanları ve biraz da yarışmada başarılı olacaklarına inandıklarımı seçtim. Her karakterin, sadece dansla değil hayatla da ilgili farklı birer hikaye anlatmasını amaçladım.

İngiliz hip hop grubu The Streets için çektiği yirmi dakikalık video klipe Guinness Rekorlar Kitabı'na adına yazdıran Alastair Siddons, ilk yönetmenlik denemesi Kendini Serbest Bırak ile !f İstanbul'da!

Alastair Siddons is in !f Istanbul with his first feature film Turn It Loose! Siddons holds the world record for the longest music video with his work for the British hip-hop band The Streets.

Your career was expected to be based on music video direction but then you shot your first feature film. Was that a planned transition or did the whole thing come out naturally? I started my career in documentaries, and actually accidentally fell into making music videos. Then having made 10 or so videos, the opportunity to make a documentary feature based on music presented itself and it seemed to combine the two disciplines I love most- music and story.

What is the most important difference to mention between directing a music video and a feature basically about music?

You can hold a three minute video based on performance and visual flair. But in a film, if you don't have a strong narrative and characters that you can empathize with, keeping it going for ninety minutes becomes a real challenge.

Turn It Loose is about breakdance. Is there a personal attachment to this subculture which is also the main reason behind the film?

The main reason for wanting to make it originally was that it combined music and story, as well as the opportunity to make my first film. However as soon as I started production, the b-boys became the inspiration for everything. They are truly a unique breed and they really surprised me to be honest.

The audience gets the chance to know only 6 of the dancers out of 16 in the film. Was there a special reason for choosing these dancers? I chose the characters within the competition that had good stories to tell, with a slight bias toward how well I thought they would do in the competition. I hoped that each character told a different story not just about the dance but about life.

+ Toprak Coşkun Deniz

GÜNÜN FOTOĞRAFI
PHOTO OF THE DAYM.Murat
Kocaağa

YARI ÖMÜR /// HALF-LIFE JENNIFER PHANG

J. Phang'ın ilk filmi "gerçek" bir aile bütünlüğünde yer almaya çabalayan gençlerin dramını aktaran etkileyici bir hikâye. Pam ve Timothy kardeşler, annelerinin genç sevgilisiyle gelen sorunları aşmaya çalışırken Scott da kendisini evlatlık alıp sevgiyle kucaklayan dindar ebeveynlerine eşcinselliğini kabul ettirmeye çalışıyor. Film, Timothy'nin doğüstü güçlerinde cisimleşen fantezi ile gerçekçiliğin oluşturduğu zıt kutuplarda etkileyici bir denge sağlıyor. İzleyiciyi aile zemininin kurulu olduğu temeller ve yaşadığı sarsıntıların bireyin dünyasında yarattığı yıkıcı etkiler üzerinde düşündürmeye çalışıyor. Birebir özdeşlik kurmaksızın empatiyle yaklaşan pek çok kişinin kendi yaşantısından izler bulabileceği, düşük bütçesine rağmen başarılı animasyonlar da içeren iyi kotarılmış bir çalışma.

J. Phang's first film is an affecting tale of two youths trying to make a place for themselves in a "real" family unit. While Pam and her brother Timothy are dealing with the problems related to their mother's young lover, Scott is trying to get his conservative parents, who adopted and raised him with affection, to acknowledge his homosexuality. The film maintains an impressive balance between reality and fantasy, the latter taking the form of Timothy's supernatural powers. It leads the audience to think about the destructive effects of the values on which the family structure is established, and of the traumas it imposes. It is a well-made low-budget movie enriched by successful animation. Anyone who approaches it with empathy will find some trace of their own lives.

+ Deniz Akhan

BİR YERDEN BAŞLAMAK LAZIM: KENDİNDEN BAŞLA! YOU HAVE TO START SOMEWHERE: DO IT YOURSELF!

Arkasında belgeseli anlaşılması belki de mümkün olmayan yönetmeni kamerasının ardında göstererek bu yolda kafa yormamıza yol açıyor.

Ekonomik çıkarların esiri politik alanda kadere boyun eğmeyi reddeden, en ufak bir katkının bile anlamına inanan aktivizm de festivalde iki filmle temsil ediliyor. Dan Stone'un yönettiği Dünyanın Kıyısında insanların soykırıma uğrayan balinaları kurtarmak için aldığı risklere şahit olmamızı sağlıyor. Gazeteciliği Truman Capote'den daha radikal bir biçimde kurgusalığa ve öznelliğe teslim edip muhalefet aracı haline getiren Hunter Thompson'ı anlatan Gonzo: Hunter Thompson'ın Hayatı ve İşleri belgeseli aykırı da olsa yaşamda kendi yolunuzu bulmamızda ilham verecek nitelikte.

The concept of a "Culture Industry" was put forward by Adorno and Horkheimer in 1947, but it was only in the last years of the Cold War that it achieved total dominance. Today, it is difficult enough to maintain a place within the system, let alone oppose it. Still, activism and "Do It Yourself - D.I.Y. culture" have emerged in the last thirty years as ways of continuing artistic production and helping change the world. This year's IF Film Festival has taken the slogan "Do It Yourself," and presents a series of five documentaries.

Especially in art forms like cinema where capital and technology are required, the first (and sometimes the only) step towards making a film is to take on projects where you and/or your friends can provide everything that's needed "Divizionz", which is being shown in the "If Inspired" section but which could equally well be part of "Do it yourself", is a good example of this. The film, shot on a very low budget by a guerilla director collective, proves that the most important capital for a film is in the heart and brain of the filmmaker.

Do It Yourself isn't only about expressing yourself with limited means; for some people it's a complete political/artistic credo and lifestyle. "Beautiful Losers", directed by Aaron Rose, is an arresting work which narrates the emergence of this movement outside the culture industry and its eventual absorption by the industry.

Cultural movements outside the system don't only arise from necessity or choice. Jackie Reem Salloum's documentary Slingshot Hip Hop shows us how hip-hop culture, born in the backstreets as a vehicle for the radical rebellion of African-American youth but now at the heart of the mainstream, still exists in

Palestine in a form that befits its roots. Very few artists can gain the admiration of the masses and find a place within the industry even though they stand outside the mainstream. David Lynch is foremost among such artists. The documentary Lynch: Behind the Curtain shows us the director, whose work may be impossible to understand, behind the (white) screen and offers us a step towards understanding.

Activism, which refuses to bow to the inevitable in a political area taken captive by economic interests, and believes that even the smallest contribution can be meaningful, is represented by two documentaries in the festival. At The Edge of The World, directed by Dan Stone, allows us to witness the risks people take to rescue whales from genocide. Gonzo: The Life and Work of Dr. Hunter Thompson, a portrait of the writer who transformed journalism into an opposition tool by opening it to fiction and subjectivity more radically than Truman Capote, is an inspiring documentary to help us find our ways in life.

+ Deniz Akhan

If İstanbul Bağımsız Filmler Festivali katkılarıyla NISI MASA Türkiye tarafından hazırlanan bağımsız günlük gazete.

IFZINE TAYFASI

Yayın Yönetmeni Esra Demirkıran
Editör & Koordinatör Nesra Gürbüz
Çeviri Çağrı Kayan, Çiçek Coşkun, Esra İyidoğan, Nüket Amanoel
Redaksiyon Esra Demirkıran (Türkçe), Yeşim Erdem (İngilizce)
Tasarım & Mizanpaaj Arın Kuşaksızoğlu
Baskı & Dağıtım Merve Öner, Alican Durbaş
Katkıda Bulunanlar Seda Gökçe, Deniz Akhan, Toprak C. Deniz, M. Murat Kocağa

NISI MASA Türkiye
Cumhuriyet Cad. Prof. Dr. Celal Oker Sok.
No: 1/3 Harbiye, Sisli 34367 İstanbul, Türkiye
turkey@nisimasa.com
nisimasaturkey.blogspot.com

➔ 22 Şubat'ta çıkacak olan, IFZINE Özel Sayısı için yazı ve fotoğraflarınızı bekliyoruz. turkey@nisimasa.com

"Kültür Endüstrisi" kavramı Adorno ve Horkheimer tarafından 1947'de ortaya atıldı, mutlak hâkimiyetini Soğuk Savaş döneminin sonlarından itibaren pekiştirdi. Günümüzde bırakın muhalefet yapmayı, sistemin içinde var olabilmenin bile önünde çok büyük engeller mevcut. Her şeye rağmen sanatsal üretime devam edebilmenin, dünyada değişime katkıda bulunabilmenin yolları olarak aktivizm ve Kendin Yap (D.I.Y: Do It Yourself) son otuz yılda öne çıktı.

Özellikle sinema gibi sermaye ve teknoloji ile var olan sanat dallarında bir film yapmanın ilk -bazen tek- adımı neredeyse bütün gerekliliklerini kendinizin ve/ya arkadaşlarınızın karşılayacağı projelere girişmek... Festivalde Keşifler bölümünde gösterimde olan, ama Kendinden Başla bölümünde de rahatlıkla yer bulabilecek Divizionz buna uygun bir örnek. Çok düşük bütçeyle bir gerilla yönetmen kolektifi tarafından çekilen film, sinemanın ihtiyacı olan en büyük sermayenin sinemacının kalbinde ve beyninde yattığını bir kez daha gösteriyor.

Kendin Yap sadece kısıtlı imkânlarda kendini var etmek anlamına gelmiyor, kimileri için tek başına politik/sanatsal bir tavır ve yaşama biçimi. Örneğin Aaron Rose'un yönettiği Güzel Kaybedenler bu hareketin kültür endüstrisi dışında hayat buluşunu ve zamanla endüstri tarafından içselleştirilmesini anlatıyor.

Sistem dışı kültürel hareketler sadece mecburiyet ya da tercihten kaynaklanmıyor. Arka sokaklarda doğal olarak vücut bulmuş, siyah gençliğin muhalefetini uçlara taşımış, ama günümüzde ana akımın göbeğinde yer alan hip-hop kültürünün kendi köklerine uygun bir şekilde Filistin'de yaşadığını Jackie Reem Salloum'un Sapan ve Hip Hop belgeselinde görebiliyoruz.

Çok az sanatçı ana akımların dışında var olduğu halde geniş kitlelerin beğenisini kazanıp endüstri içerisinde yer bulabiliyor. Bu istisnai örneklerin başında da David Lynch gelmekte. Lynch: Perdenin

